

SVETISLAV STEFANOVIĆ
KAO PREVODILACV I K T O R I J A N S K E
P O E Z I J E

Analiza prevoda pesme "Blažena gospa" Dantea Gabrijela Rosetija

Kada se govori o onima koji su stvarali anglo-srpske književne veze, ne može se zaobići ime doktora Svetislava Stefanovića, pesnika, filologa i prevodioca, ali u prvom redu humaniste zaljubljenog u englesku i nemačku književnost. Njegovo ime i prevodilačko-umetničko delo preko pola veka nisu postojali za srpsku književnost, no nedavnom rehabilitacijom široki stvaralačko-prevodilački opus ovog umetnika zauzima mesto koje mu odavno pripada unutar srpske umetničke i književne baštine, pritom je značajno bogateći.

Ličnost i delo Svetislava Stefanovića postaju tim pre interesantniji za izučavanje u ovo burno doba, jer je i sam stvarao u vremenima teškim i neizvesnim, rukovoden svojim vizionarstvom, poštujući umetnost kao vrhunski ideal. Njegovo zanimanje posebno za englesku poeziju svoje konkretene oblike dobija u zbirci pesama *Pesme originalne i prevedene* objavljenoj u Mostaru 1904. godine. Za svoju prvu zbirku prevoda, Stefanović, kao pravi poznavalac poezije sa istančanim poetskim ukusom još od rane mladosti, izabrao je sve same pesničke veličine engleske poezije: Šekspira, Tenisona, Blejka, Šelija, Kitsa, Rosetija, Svinberna, E. Beret-Brauning, kao i svog savremenika Oskara Vajlda.

Nakon dvadeset godina, sada znatno ozbiljniji, stariji, sa više iskustva i već kao formirani zreo stvaralac, Stefanović 1923. godine objavljuje zbirku prevoda *Iz novije engleske lirike*. Ono što je interesantno je činjenica da su mnoge od pesama koje su se pojavile u prvoj zbirci iz 1904. godine uključene i u ovu pozniju zbirku. Ove kasnije verzije prevoda odlikuje veća ugladenost, doteranost i preciznost izraza što oslikava zrelost umetnika-prevodioca.

Sada posle sto godina od objavljivanja prve i osamdeset godina nakon druge zbirke prevoda engleske poezije Svetislava Stefanovića, bez političke ostrašćenosti ili preteranog patriotskog poleta prevodilačko-umetničko delo ovog stvaraoaca može se sagledati i kroz prizmu realne prevodilačke kritike. U želji da analiza prevoda bude što iscrpnija i realnija uzete su u obzir samo one pesme koje su uključene u obe zbirke kako bi se mogla napraviti komparacija na relaciji original – ranija verzija prevoda – kasnija verzija prevoda.

Od svih viktorskih pesnika Svetislav Stefanović je najviše prevodio dela Dantea Gabrijela Rosetija (1828–1882), pesnika koji je pripadao takozvanom "Prerafaeljskom bratstvu". U dve zbirke ukupno se susrećemo sa desetak prevedenih pesama ovog autora. Između ostalih tu se nalaze: "Poslednji plamen", "Sfera duše", "Milostiva mesečina", "Granica" i "Monokord".

Za Stefanovića kao vrsnog poznavaoa engleske poezije sigurno je posebnu inspiraciju i izazov predstavljalo prevođenje jedne od najlepših pesama viktorijanskog doba, Rosetijeve nenadmašne "Blažene deve"¹.

U originalu pesma se sastoji od dvadeset i četiri sestine sa shemom rime (abcbdb). Kao što se iz sheme rime vidi, rimuju se parni stihovi. U obe verzije prevoda sačuvana je shema rime iz originala, a isti je slučaj i sa brojem stihova unutar strofe kao i sa brojem strofa. Jampsko-anapestni ritam originala uspešno je zamenjen trohejsko-daktilskim, no ova intervencija prevodioca ne ometa ritam prevoda koji uglavnom teče glatko. Takođe, prevodilac se trudi da opkoračenja koja postoje u originalnom tekstu prenese i u prevod, naravno tamo gde je to moguće.

Uporedna metrička analiza stiha originala i prevoda, urađena je na osnovu prve strofe, mada se isti tip stiha proteže kroz celu pesmu. Rezultati metričke analize jasno pokazuju promenu ritma u srpskom tekstu u odnosu na engleski original i ova promena ritma je uslovlila i razliku u broju naglašanih i nenaglašanih slogova, takozvanih iktusa. U originalu ne možemo govoriti o stalnoj cezuri jer se granica sloga nigde ne poklapa u svih šest stihova strofe, te moramo zaključiti da je u originalnom tekstu pesme na engleskom reč o pokretnoj cezuri. Metrička konstanta nenaglašenosti leži na prvom, petom, sedmom i devetom slogu, dakle isključivo na neparnim slogovima. Ritmičke tendencije naglašenosti u stihu originala nalaze se na četvrtom i šestom slogu. U prevodu, pak, usled karakteristika našeg stiha, cezura je prisutna posle trećeg sloga, dok metrička konstanta nenaglašenosti leži na trećem, osmom i jedanaestom slogu. Sve ove razlike između originala pesme na engleskom i srpskog prevoda potiču od činjenice da su engleski jamb i anapest prevedeni kombinacijom daktila i troheja.

Što se tiče rime, Stefanović se u svome prevodu odlučuje uglavnom za muške rime (ceo-vreo-beo), mada se ponegde mogu sresti i ženske rime (meni-sneni-njeni). Doduše ove druge su znatno rede od prvih. Na nekim mestima u prevodu se provuče i poneka nepravna rima (četa-pogleda-leta ili strana-utišana-krina), no ovo ne utiče mnogo na glatkoću rime i ne narušava opšti utisak i ugodaj koji čitalac ima tokom čitanja pesme. Ipak ono što predstavlja mnogo ozbiljniju i evidentniju prevodiočevu intervenciju a tiče se stiha jeste neretko premeštanje slika iz stiha u stih zbog potreba rime, ali ovo se može smatrati više stilskim nego metričkim problemom.

U prenošenju misaono-emotivnog sloja pesme prevodilac se služi nečim što je karakteristično za našu prevodilačku praksu, odnosno poetizovanjem i dodavanjem, ali to čini istovremeno poštujući tradiciju viktorijanskog pesništva, posebno upotrebu parafraze i složenog epiteta².

Kao što je već ranije rečeno postoje dve verzije prevoda ove pesme, prva iz 1904. i druga iz 1923. godine. Razlike između ove dve verzije su isključivo stilske prirode i najočiglednije su na značenjskom nivou pesme. Tako se već u prvoj strofi susrećemo sa prethodno pomenutim premeštanjem slika, pa peti stih

"She had three lilies in her hand,"

u obe verzije postaje poslednji, šesti stih prve strofe, samo što je krin iz prve verzije postao *ljiljan* u drugoj. U drugoj strofi slika iz prvog stiha *"...ungrit from clasp to hem.."* u prevodu gubi snagu jer je prevedena pridevom *labav*, ali je zato za *robe* naden veoma lep prevodni ekvivalent u reči *skuti*. Odmah zatim susrećemo se sa slikom

"But a white rose of Mary's gift,

For saryica maatly zborn "

Snaga ove originalne slike se delimično gubi u prvom redu zbog prevodiočeve intervencije i izostavljanja veoma važne sintagme *for service*, ovo je slučaj u obe verzije prevoda. Peta strofa je veoma korektno prevedena mada se čini da prevodilac nije uspeo da snagu i kondenzovanost petog stiha

"Albeit, to them she left her day....."

prenese na srpski jer obe srpske verzije ove slike deluju pomalo razvučeno i ne tako upečatljivo.

"Al njezin dan za ostale bez nje..." (prva verzija)

"Al njen dan za one što ostaše bez nje..." (druga verzija)

Prvi stih četvrte strofe koji je na engleskom veoma slikovit

"to one, it is ten years of years, ..."

prilično je neprecizno prenesen na srpski jezik, u značenjskom smislu jer je lična zamenica opšteg lica *"one"* prevedena neodređenom zamenicom *"neko"*, mada bi svakako bilo bolje prevesti je sa *"jedan"* imajući u vidu da se ova slika oslanja na onu prethodno opisanu i autor nesumnjivo misli na *"jednog od onih koji ostaše bez nje"*.

Sa druge strane, pak, uzvišen ton originalne slike je, čini se, pomalo uprošćen i prizemljen u prevodu.

"Za nekoga je stotina leta..."

I naredna dva stiha prevodilac je suviše slobodno ili bolje reći neprecizno preveo, tako da

"...Yet now, and in this place,

Surely she leaned over me."

U srpskom prevodu glasi:

"Al zar ovo nije java" (ranija verzija)

"Baš ovo sad nije li java", (poznija verzija)

Ali zato kraj iste ove strofe kako po ritmu i tonu tako i po slikovitosti verno prenosi utisak prolaznosti i kraja.

"Ne, ne to jesenje lišće pada.

Godina vidno svršava."

U petoj strofi u nekoliko mahova prevodilački dar Svetislava Stefanovića bljesne u punom sjaju. Tako na primer jednostavna slika

"That she was standing on..."

Biva divno poetizovana u prepevu

"Gde njena stajaše noga."

U petom stihu iste strofe izraz *"looking downward"* preveden je sjajnom kovanicom *"nizgledać"*. Međutim mora se primetiti da u poznijoj varijanti prevoda poslednji stih sadrži negramatičan oblik *"moga"* u značenju može se' ili 'moglo se' koji se u tom obliku ne slaže sa subjektom (*"Sunce se videti moga"*), a upotrebljen je čisto radi poštovanja rime. U ranijoj varijanti prevoda do ovog raskoraka u kongruenciji ne dolazi (*"Dogledat sunca moga"*), ali je stih nejasan jer subjekat ostaje neizrečen.

Naredna strofa je suvereno preneti, dok je u sedmoj strofi primetno prilično odstupanje od originala jer

"Oko nje svi dragi se istom našli"

ne prenosi u potpunosti

"Around her lovers newly met"

gde *"newly met"* ima značenje 'tek što su se sreli'. U trećem stihu iste strofe engleski prilog *"evermore"* preveden je u ranijoj verziji kao *"blaženi"* (*Blaženo jedni s drugim neže*) a u kasnijoj kao *"jednaki"* što odstupa od značenja originala. Međutim obično englesko *"spoke"* u Stefanovićevom prevodu postaje poetsko *"neže"*. Takode je primetno odstupanje od značenja originalne slike *"Their heart-remembered names"* koje je u ranijoj verziji interpretirano sa *"Imenu uvek novi"* dok u kasnijoj postaje *"Čarobni novi imeni"*. Ranija verzija poslednjeg stiha vernije prenosi pesnikovu ideju te tako *"Like thin flames"* biva prevedeno sa *"Ko tanki plamenovi"* dok u poznijoj verziji nalazimo stih *"Ko ognji uzneseni"*.

U prevodu osme strofe u obe verzije Stefanović uspeva da zadrži glatkoću stiha kojom teče Rosetijev original, upotrebom vokala **a, e, o**, čime postiže izuzetnu polifoničnost srpskog prevoda.

*"Al ona se nagla i ostavila
Čarobni krug im ceo
Nagla se na naslon dok ovaj posta
Od grudi njenih vreo;
A po njenoj ruci polego svaki
Ko usnuli ljiljan beo."*

U devetoj strofi prevodilac izostavlja nekoliko sintagmi. Tako, na primer, uzvišena slika *"fixed place of Heaven"* biva jednostavno prevedena sa *"nebo"*, dok

*"Her gaze still strove
Within the gulf to pierce
Its path..."*

U prevodu glasi:

*"Njen pogled
na struju me sekući pao."*

Mada je doslovan prevod *"njen pogled se upiraše da sebi pronade put"*, te je odstupanje na semantičkom planu znatno.

Deseta strofa ne pokazuje veća odstupanja prevoda u odnosu na original, kao što se može reći da su i ranija i kasnija verzija prilično ujednačene i uskladene. Ono što se mora primetiti je da u nekoliko navrata prevodilac interveniše manjim dodacima. Tako je slikovitost i poetičnost stihova

*"...the curled moon
Was like a little feather"*

Delimično izgubljena u poetski nešto siromašnijem prevodu.

*"...a mesec beše
Ko pero il bela vlas."*

Vidimo da je engleski pridev *'curled'* u značenju 'kovrčav, obli, srpast' preveden imeničkom frazom *"bela vlas"*. Očito je prevodilac bio povučen prvim značenjem engleskog prideva koje ga je asocijalo na vlas kose. U istoj strofi moramo primetiti i to da je *"she spoke"* iz četvrtog stiha i *"her voice was"* iz petog objedinjeno u prevodu u šestom stihu kao *"čuo se njen glas"*.

Jedanaesta strofa je sasvim različito prevedena u ranijoj i kasnijoj verziji, mada je u obe varijante prevoda "sweet" korektno prevedeno sa "draga". Za drugi stih ove strofe

"Strove not her accents there"

primerenija je prva verzija prevoda koja glasi

"Baš njenoga zvuka blažena"

od druge, doslovnije ali i poetski siromašnije koja glasi

"Naglasci jeknuli njeni."

Međutim već u narednom stihu mnogo je precizniji kasniji prevod "Tek jedva čujni" od ranijeg "Što ja je čujem". Takođe noviji prevod vazduhu pripisuje karakteristiku "sneni", koje nema kako u originalu tako ni u ranijoj verziji prevoda. U istom prevodu su "echoing stairs" prevedene sa "drščuće stepenice", mada se prvobitno rešenje "uz odjek stepena" čini boljim.

Dvanaesta strofa u prevodu počinje "Rekla je..." što je prevodni ekvivalent sintagme 'she said' kojom se u originalu završava drugi stih. "For he shall come" je prevedeno sa "Jer on će doći znam" gde prevodilac za emfatično "shall" iz engleskog originala kao srpski ekvivalent daje, takođe emfatično "znam", koje se lepo uklapa u stih na srpskom jeziku i dodatnim intenzitetom boji veoma snažne emocije prisutne u ovoj strofi. Međutim već u narednom stihu izostavljanjem ponovljenog "Lord! Lord!" gubi se nešto od intenziteta emocija prisutnog u prethodnom stihu, tako da se stiče utisak da naredni stih "I on na zemlji sam?" ostaje pomalo ogoljen.

U trinaestoj strofi nailazimo na razlike u dve verzije prevoda, pa možemo reći da je ranija verzija prevoda doslednija originalu u prva dva stiha strofe i pored njihove permutacije u odnosu na izvorni tekst. Pozniji prevod ubacuje sliku "Kad ga budem imala sa oreolom" kao prevod stiha "When around his head the aureole clings". Međutim poslednja dva stiha iste strofe

"As unto a stream we will step down,

And bathe there in God's sight."

u kasnijem prevodu su dosledno preneli pesnikovu intenciju kako na poetsko-emotivnom tako i na semantičkom nivou i mnogo su upečatljiviji i bolji od ranijeg prevoda.

"I sić ćemo u nj, i kupati se,

U videlu boga zacelo." (verzija iz 1923.)

"I u nj ćemo sići pred licem Boga,

Kao u vale plave." (verzija iz 1904.)

Naredna strofa je dostojno i korektno prenesena u oba prevoda izuzev dve manje zamerke na semantičkom planu. Naime u obe verzije prevoda Stefanović za kandila kaže da "se stvaraju" dok bi za stih "Lamps are stirred" bolje bilo upotrebiti glagol *paliti*. Međutim u istoj strofi mora se pohvaliti prevodiočevo rešenje gde je

"... that shrine,

Occult, withheld, untrod,"

preneto na ciljni jezik sa "skriven, neophoden (neslužen u ranijoj verziji) oltar".

Petnaesta strofa je, takođe, veoma efektno prevedena i u ranijoj i u kasnijoj varijanti prevoda, i upoređujući originalni tekst i prevode stiče se utisak da su svaka slika i epitet verodostojno preneseni iz originala u ciljni jezik.

U šesnaestoj strofi nailazimo na malu sintaksičko-semantičku nedoslednost i jednog i drugog prevoda u odnosu na izvorni tekst. Naime, u originalu početak strofe koji glasi

*"And I myself will teach to him,
I myself, lying so,
The songs I sing here; ..."*

jasno ukazuje na to da je subjekat prvo lice jednine "ja", koje je pri tom naglašeno upotrebom reflektivne zamenice prvog lica jednine "myself" sve vreme agens. Odnosno "ja ću ga učiti, ja, tako ležeći, pesme što ovde pevam..." je bukvalan prevod originala, kog se Stefanović drži samo u prvoj verziji, mada izostavlja emfazu, dok u kasnijem prevodu, u kom takode nema naglašavanja, odstupa od značenja originala jer prvo lice jednine u drugom stihu prevodi prvim licem množine "mi".

*"Ja ću ga učiti ležeći ovako,
Pesme što ovde pevamo, ..."*

Sedamnaesta strofa je tako dobro i verodostojno prenešena na ciljani jezik, a da je prevodilac pri tom uspeo da sačuva svu snagu emocija i ideja, da izgleda gotovo kao odraz originalnog teksta u ogledalu.

Isti je slučaj sa osamnaestom strofom, sa izuzetkom dve manje prevodiočeve intervencije. U prvom stihu koji u originalu glasi 'We two, she said, will seek the groves', u prevodu je "she said" izostavljeno. Pored ovoga zbog potreba rime imena pet devica sa kraja strofe su u prevodu date drugim redosledom. Iz istog razloga je ime Margareta prevedeno skraćenim oblikom - Greta.

Devetnaesta strofa na engleskom pleni kako svojom slikovitošću tako i religiozno-emotivnim nabojem. U srpskom prevodu ove strofe, Svetislav Stefanović je uspeo da se približi originalu u poznijoj verziji koja, bar kad je devetnaesta strofa u pitanju, doslednije uspeva da prati izvorni tekst, od verzije dvadesetak godina mlade koja na semantičkom planu pokazuje veliko odstupanje od originala.

*"Into the fine cloth like flame
Weaving the thread,
To fashion the birth-robcs for them
Who are just born being dead."*

*"U belom ko plamen odelu tkaju
Konce zlačane,
Da povojnicu otkaju onom
Što rodi se kad mre." (verzija 1904.)*

*"U platna ko plamen bela
Tkaju, da otkaju za mrtvo rodene
Povojna odela." (verzija 1923.)*

Dvadeseta strofa u prevodu dosta uspešno prati Rosetijevu koncepciju, izuzev manje nedoslednosti u poslednjem stihu.

*"Approve of my pride and let me speak."
"Će hvalit ponosit govor moj."*

Narednim dvema strofama u prevodu nema se šta ozbiljnije zameriti, osim što u dvadeset prvoj strofi "*citherns and citiols*" prevedeno samo sa "*citholama*". Ovo se odstupanje može opravdati potrebama rime i nikako ne remeti osnovnu značenjsku nit strofe.

U prevodu pretposlednje strofe koji je znatno pojednostavljen u odnosu na originalni tekst, nailazimo na nekoliko veoma vidljivih omaški. Tako drugi stih "*Less sad of speech than mild*" u značenju 'govor joj više blag no setan' biva u prevodu pojednostavljen "*Govor joj setan i blag*". Zatim vrlo upečatljiva slika

*"The ligh thrilled towards her filled
With angels in strong level flight."*

gubi od svoje izvorne snage u pojednostavljenom prevodu: "*Pun andela zadržta zrak*".

Ovo skraćivanje i pretapanje dva stiha u jedan rezultiralo je potrebom da se iz naredne strofe pozajmi jedan stih kako bi se sačuvala sestina. Stoga, prvi stih dvadeset četvrtre strofe ("*I saw her smile*") postaje poslednji stih dvadeset treće strofe u prevodu ("*ja videh njen osmeh blag*"). Prevodiocева intervencija dodavanja epiteta "*drag*" imenici "*osmeh*" ne remeti originalnu pesnikovu sliku, pa se može smatrati prihvatljivom. Iako se prethodno pomenutim pomeranjem stihova iz dvadeset četvrtre u dvadeset treću strofu u prevodu remeti i gubi osnovna intencija Rosetija da strofa počne i završi se slikom u zagradi, može se reći da je poslednja strofa uspešno prevedena na ciljni jezik. Ovo se naročito ogleda na polju tona i ritma kojim teče strofa. Uzvišeno-setan ton u originalnom tekstu pesnik postiže sa nekoliko veoma kratkih, gotovo kondenzovanih rečenica. Ovaj princip prati i prevodilac, tako da i srpski prevod odaje utisak veran originalu.

Na kraju, sagledavši oba prevoda Rosetijeve "*Blažene deve*" Svetislava Stefanovića u celini može se reći da se i pored manjih nedoslednosti, na momente čak i krutosti, oba ostvarenja kreću u granicama korektnosti.

Analiza ovih prevoda Svetislava Stefanovića je među prvim posleratnim analizama u nas koja se bavi prevodilačkim opusom ovog erudite i humaniste. Razloge za to treba tražiti u činjenici da preko pedeset godina delo Svetislava Stefanovića, pisca, kritičara i prevodioca nije postojalo za srpsku književnost. Ukoliko bismo želeli da sumarno ocenimo ove prevode viktorijanske poezije, bilo bi neophodno uzeti u obzir kako moderne ocenjivačke kriterijume tako i činjenicu da su oni proizvod vremena u kojima su nastali. Stefanović se trudio da u svojim prevodima nade i uspostavi izvesnu srodnost motiva između engleske i srpske poezije. Idući za tom srodnošću, on se u priličnoj meri odvajala od srpske komparatistike tog vremena i tragajući za sličnostima između dve poezije, on istovremeno ukazuje i na razlike. Engleska poezija, poezija života i bića, bila je velika ljubav Svetislava Stefanovića. Čak i onda kada je prevodio jedno tako nepoetično delo kakva je Musolinijeva knjiga o državi (Musolini, B.: *O korporativnoj državi*, Beograd 1936), on je istovremeno neumorno i predano radio na prevodima Šekspirovih dela, potpuno fasciniran ovom jedinstvenom pojavom u istoriji književnosti. Njegovi prevodi su istovremeno i prosvetiteljski radovi, nikli iz opsednutosti i potpune zaokupljenosti engleskom pesničkom rečju, pri tom predstavljaju jedinstveni amanet za budućnost svim generacijama. Književno, a naročito pesničko prevodilaštvo u Srbiji u XX veku svakako svoje korene bar delimično ima u prevodima Svetislava Stefanovića.

Nakon godina provedenih u 'mraku i bunkeru', prevodilački opus Svetislava Stefanovića sija danas punom svojom raskošnošću, postavši posle svog tog vremena

još interesantniji jer, pokriven patinom nekog davno zaboravljenog doba, on još uvek čeka pravu valorizaciju i kritičku ocenu. Više obrazovan i učen nego darovit, više impulsivan nego sistematičan, Svetislav Stefanović kao književni kritičar i prevodilac ima određeno značajno mesto kako u srpskoj modernini, tako i u istoriji anglo-srpskih književnih veza³.

...

¹ V. Kostić, "Ostali viktorijanski pesnici", *Engleska književnost* 3, ur. Omer Hadžiselimović, Sarajevo: Svjetlost, Beograd: Nolit, 1984, str. 49.

² B. Richards, *English Poetry of the Victorian Period*, London, Longman, 1990, p. 28.

³ P. Protić, *Pisci kao kritičari pre Prvog svetskog rata*, Beograd, Institut za književnost i umetnost, 1979, str. 34.

LITERATURA

Ignjatović, Dragoljub, *Sa piscima i o piscima međuratnim*, Beograd, Institut za književnost i umetnost, 1979.

Ignjačević, Svetozar, Teze za kritiku prevoda poezije, *Književne novine*, br. 768, god. XLI, Beograd, 1989.

Kenyon, Frederic G, *The Poetical Works of Elizabeth Barrett Browning*, London, Smith, Elder & Co, 1987.

Kostić, Veselin, Ostali viktorijanski pesnici, *Engleska književnost* 3, ur. Omer Hadžiselimović, Sarajevo: Svjetlost, Beograd: Nolit, 1984.

Protić, Predrag, *Pisci kao kritičari pre Prvog svetskog rata*, Beograd, Institut za književnost i umetnost, 1979.

Richards, Bernard, *English Poetry of the Victorian Period*, Longman, London, 1990.

Risk, Christopher, *The New Oxford Book of Victorian Verse*, Oxford University Press, Oxford 1987.

Stefanović, Svetislav, *Pesme originalne i prevedene*, Mostar, Štamparija Pahera i Kisića, 1904.

Stefanović, Svetislav, *Iz novije engleske lirike*, Beograd, Napredak, 1923.

SUMMARY

SVETISLAV STEFANOVIC AS A TRANSLATOR OF VICTORIAN POETRY - TRANSLATION ANALYSIS OF "THE BLESSED DAMOZEL" BY DANTE GABRIEL ROSETTI

Svetislav Stefanovic, who is certainly one of the most important Serbian literary critics, poets and translators, was especially active at the beginning of the 20th century and between the two world wars. The first collection of poems to be translated by Stefanovic was published exactly one hundred years ago. The main aim of this paper is to attempt to critically analyze the work of this poet and translator - and marks one of the first papers to look into his work. Specifically, two different versions of a poem written by Dante Gabriel Rosetti, "The Blessed Damozel", were compared and contrasted both with each other and with the English original. The analysis considers the metrical, syntactic and semantic aspects of the works.